

fit eget Børns Behandling her i Tinget som i vor Interesse, nu at forelægge den her. Jeg antager ikke, at den her begravnes i et Udvalg.

Den ærede Indenrigsminister henvendte jeg ogsaa et Par Bemærkninger til forleden, og han svarede ogsaa derpaa. Det var om, hvorfor vort Parti var blevet nægtet Rosenborg Have til Afholdelse af Grundlovsfest, da ingen andre dette Aar skulde have den, og da den sædvanlig i flere Aar er bleven brugt til Afholdelse af Grundlovsfester. Ministeren mente, at naar han havde nægtet det, var det, fordi han ikke vilde gaa videre i sin Tillæbelse, end han alt var gaaet i den Retning. De, der hidtil havde haft Lov til at benytte Rosenborg Have til Forslystelser, Fester og politiske Møder, skulde vedblivende have Lov dertil, hvorimod de, der ikke havde haft Lov til det til Dato, for Fremtiden skulde nægtes det. Det er ogsaa et Standpunkt, men ganske vist ikke det, jeg havde ventet af den ærede Minister, der dog ganske sikkert har en vis Tilbøjelighed til at tro, at han er en upartist Minister og da særlig i sin Administration. Jeg synes, han lige saa godt kunde have sagt: Nu har Højre haft Rosenborg Have i saa mange Aar til Afholdelse af saadanne Fester; nu skulle de andre have den denne Gang, især da Højre ikke vil benytte den, og det synes mig vilde have været meget naturligt. Men vilde de nu endelig ikke have de flemme Socialister ind i Rosenborg Have — det kunde maasse ogsaa være generende — saa kunde de have gaaet en anden Vej og sagt: Rosenborg Have er en Blads, der er tilgængelig daglig for Byens Borgere, for Børn og Bøksne og hvem der ellers vil gaa derind; for Fremtiden unblade vi at give nogen som helst Blads der til Afholdelse af Fester, Forslystelser eller politiske Møder. Et saadant Svar vilde jeg ogsaa have været fornøjet med. Saa havde jeg fundet Stillingen noget upartist, men at sige, at de, der til Dato havde haft Lov at være der, ogsaa for Fremtiden skulde have Lov at være der og holde deres Fester og Højtidestillinger og hvad det nu er, de holde derinde, men at for Fremtiden ingen andre skulle have Lov dertil, det er at give disse Herrer et Privilegium, og paa dette Standpunkt burde en Minister i Sandhed ikke stille sig. Jeg gentager derfor, at jeg havde ikke ventet fra denne Ministers Side denne Optræden, ingenlunde. Det andet, jeg fremsatte, vilde i alt Fald mere for Fremtiden have taget Ministeren i Forsvar som upartist Minister, end det kan, naar han giver dem Privile-

gium, som man sikkert maa antage at være hans Bønner.

Jeg har nu et lille Opgør med den høje Krigsminister. Jeg var jo ogsaa usømmelig nok — saadan betragtes det vel fra den høje Krigsministers Side — til forleden Dag at kritisere Rønningerne paa det militære Budget. Jeg var ligeledes kommen ind paa at kritisere enkelte af den høje Krigsministers administrerende Handlinger, og jeg skal ikke nægte, at jeg fik omtrent det Svar, som jeg havde ventet mig. Af en Danmarks Krigsminister, der staar saaledes rustet, som den nuværende Krigsminister staar, kunde man ikke vente stort andet Svar end det, jeg fik. Naar man staar rustet, bruger man det skarpeste Skjts, man har, for at slaa sin Modstander, det er en Selvfølge, og der blev i Sandhed heller ikke sparet paa det; det blev hentet saa dybt nede som paa nogen Maade muligt. Men jeg skal sige, at for mig staar det, som om Skjtsen ikke var rigtig skarpt, for det ramte mig ikke i nogen synderlig Grad. Og jeg skal ogsaa sige, at det paa ingen Maade afkræftede noget af det, jeg havde fremsført, men tværtimod bekræftede det. Den høje Krigsminister kunde ikke forstaa — og han mente for øvrigt, at det havde været noget for mig uforstaaeligt — naar jeg havde til- ladt mig at kritisere, at Befalingsmændene og Spillemandene tilsammen havde 3,090,004 Kr., medens Hærens menige kun havde 1,133,849 Kr. Det havde sikkert været noget uforstaaeligt for mig disse Forhold, og derfor var jeg kommen ind paa at kritisere dem. Jeg havde ventet, naar endelig den høje Krigsminister vilde svare paa det, at han da vilde have gjort det mere forstaaeligt for mig, end han gjorde det den Dag; for jeg blev ikke klogere af den høje Ministers Udtalelser, og jeg betvivler, at et eneste Medlem i dette Ting er blevet det. Ja, den høje Krigsminister mente jo, at de menige ikke vare inde mere end 6—8 Maaneder, høist 1½ Aar, og det var derimod blevet en Bestilling, en Levevej for Underofficererne, Spillemandene og Officererne. Ja, men hvad siger det? Enten de menige ligge inde 6—8 Maaneder eller 1½ Aar, er det Meningen, at de skulle leve og leve ordentlig i den Tid, de ere inde. Jeg har ikke sagt et eneste Ord om, at Befalingsmændene saa for meget — skønt jeg tror nok, at højest oppe saa de for meget; men Underbefalingsmændene tror jeg ikke saa for meget, ingenlunde — men jeg har kun sammenfattet dem med hinanden, at der var ingen Mening i, at Befalingsmændene og Underbefalingsmændene forbrugte 1,956,155 Kr. mere end hele den menige